

Tekst 6

M. Luther: Fortale til Paulus' brev til Romerne

i: A. Sørensen: Om Kristendommen 1995 s. 46-47

Om troen

Tro er ikke den menneskelige forestilling eller drøm, som nogen anser for tro. Når de da ser, at deres tro ikke forbedrer deres levned og frembringer gode gerninger, skønt de hører og selv kan tale meget om tro, så begår de den fejl at sige: troen alene forslår ikke, man må gøre gerninger, hvis man skal blive from og salig. Det kommer af, at de, når de hører evangeliet, farer til og danner sig ved egen hjælp en tanke i deres hjerte, der siger: Jeg tror. Det holder de så for en ret tro. Men da det er opdigtede mennesketanker, der ikke når hjertedybet, udretter det intet og frembringer ingen bedring.

Nej, tro er Guds gerning i os, som forvandler os og genføder os (Johs. 1) og dræber den gamle Adam, gør os til nye mennesker i hjerte, sind, tanker og alle kræfter og bringer os helligånden. Ja, troen er en så levende, skabende, virksom og mægtig ting, at det er umuligt, at den ikke bestandig skulle udrette noget godt. Den spørger heller ikke, om der er gode gerninger at udføre, nej, før der spørges har den allerede udført dem og er altid i virksomhed. Men et menneske, der ikke gør sådanne gerninger, er uden tro og famler og ser sig om efter tro og gode gerninger; men han ved hverken hvad tro eller gode gerninger er, og han våser og snakker dog med mange ord om tro og gode gerninger.

Tro er en levende, urokkelig tiltro til Guds nåde, så sikker, at man tusinde gange ville gå i døden for den. En sådan tillid til og erkendelse af Guds nåde gør én glad, dristig og frimodig over for Gud og alle skabninger. Det er helligåndens gerning ved troen. Således bliver enhver uden tvang villig til og glad for at gøre godt, tjene enhver og udstå alle slags lidelser af kærlighed til Gud og til hans pris, der har vist ham en sådan nåde, således at det er ligeså umuligt at skille gerning fra tro, som det er umuligt at skille varmen og lyset fra ilden. Se dig derfor for, og vogt dig for dine egne falske tanker og for unyttige vrøvlehoveder, der vil gøre sig kloge på og vil dømme om troen og de gode gerninger - og er de største narre. Bed til Gud, at han vil give dig troen; ellers bliver du nok til evig tid uden tro, om du end tænker og handler så meget du vil eller kan.

Retfærdighed er en sådan tro, og den kaldes Guds retfærdighed; eller den retfærdighed, der gælder for Gud, fordi Gud giver levned og frembringer gode gerninger, skønt de hører og selv kan og får mennesket til at give enhver, hvad det skylder ham. Thi ved troen bliver mennesket fri for synd og får lyst til at holde Guds bud; derved giver han Gud æren og betaler ham, hvad han er ham skyldig. Sine medmennesker tjener han villigt med, hvad han kan, og betaler således også enhver. En sådan retfærdighed kan dog hverken vor natur, vor frie vilje eller vore egne kræfter tilvejebringe.